DAIFUKU

私が彼を殺した

ตายวันแต่ง

ว่าที่ฆาตกร
บอกตนเองฆ่า
แต่ไม่ได้ลงมือ

ฮิงาชิโนะ เคโงะ เขียน
อิศเรศ ทองปัสโณว์ แปล

ตายวันแต่ง
私が彼を殺した

www.booktime.co.th คลิกสั่งซื้อได้ที่นี่

LINE @booktime

ฮิงาชิโนะ เคโงะ เขียน
อิศเรศ ทองปัสโณว์ แปล

ตายวันแต่ง

บทของคัมบายาชิ ทาคาฮิโระ

1

พอหยิบเสื้อกันฝนสีเขียวอ่อนที่แขวนอยู่ด้านในสุดออกมาทั้งไม้แขวนเสื้อ ในตู้เสื้อผ้าก็ว่างเปล่า ผมเขย่งเท้า ชะเง้อตรวจตราชั้นบนของตู้แล้วหันมาหามิวาโกะ เธอพับเสื้อกันฝนอย่างเรียบร้อย กำลังจะใส่มันลงไปในลังกระดาษที่วางอยู่ข้างตัว เส้นผมยาวสลวยเป็นมันเลื่อมบดบังเสี้ยวหน้าของเธอไปกว่าครึ่ง

“เท่านี้ก็จัดเสื้อผ้าเสร็จหมดแล้วสินะ” ผมถามกับเสี้ยวหน้าของเธอ

“ฮื่อ น่าจะไม่ลืมอะไรแล้วละ” เธอตอบ มือยังคงทำงานง่วนอยู่

“เหรอ เอาเถอะ ถ้าลืมอะไรละก็ รีบมาเอาซะก็ได้นี่นา”

“ฮื่อ”

มิวาโกะเก็บเสื้อกันฝนอย่างระมัดระวังแล้วปิดฝาลัง จากนั้นก็เหลียวไปมาราวกับมองหาอะไรสักอย่าง แล้วก็หยิบเทปกาวที่วางอยู่ด้านหลังลังกระดาษขึ้นมา

ผมยกมือเท้าสะเอว กวาดสายตาไปทั่วห้อง ห้องขนาดประมาณหกเสื่อของมิวาโกะ มีตู้เสื้อผ้าเก่าๆ ที่เป็นมรดกของคุณแม่ที่เสียชีวิตไปแล้ววางอยู่ และของในนั้นก็ถูกกวาดออกมาหมดแล้ว พื้นที่สำหรับแขวนเสื้อผ้าที่รวมอยู่ในตู้นั้น เคยใช้เก็บเสื้อผ้าทั้งหมดเท่าที่มิวาโกะมี และจากบรรดาหลายสิบชุดเหล่านั้น เธอจะเลือกชุดที่เข้ากับสภาพอากาศ แฟชั่น

หรือความพอใจของตัวเธอเองในตอนนั้น ออกมาใส่ไปบริษัท เธอหลีกเลี่ยงการใส่ชุดเดียวกันซ้ำสองวันอย่างเข้มงวด เพราะจะถูกมองว่าแอบไปค้างคืนที่ไหนมา ซึ่งสำหรับคนที่ตะบี้ตะบันใส่สูทชุดเดียวกันทั้งอาทิตย์อย่างผม มองว่าเป็นเรื่องออกจะวุ่นวายน่ารำคาญอยู่ แต่การที่เธอจะสวมชุดไหนออกไปจากห้องนั้น สำหรับผมแล้วเป็นความเพลิดเพลินที่เฝ้ารอชมในแต่ละเช้า ทว่าจากนี้ไป ความสนุกเช่นนี้จะไม่มีอีกแล้ว และเรื่องนั้นก็เป็นอีกหนึ่งเรื่องที่ผมจำใจต้องยอมจำนน

มิวาโกะปิดเทปกาวที่ฝาลังอย่างแน่นหนา แล้วก็ตบฝาลังดังแปะ

“เอาละ เสร็จแล้ว”

“เสร็จซะที” ผมตอบ “เหนื่อยใช่มั้ยล่ะ กินอะไรกันหน่อยมั้ย”

“มีอะไรบ้างน้า” มิวาโกะเอียงคอ หน้าตาเหมือนกำลังใช้ความคิดว่ามีอะไรอยู่ในตู้เย็นบ้านเราบ้าง

“มีราเม็ง เดี๋ยวจะทำให้นะ”

“ช่างเหอะ ฉันทำเอง” มิวาโกะกระโดดลุกขึ้น

“เออน่ะๆ แค่วันนี้วันเดียว พี่ทำให้ก็ได้”

ผมเอามือโอบเอวของเธอ ใส่แรงนิดหน่อยดึงเข้ามาหาตัว พฤติกรรมนี้ไม่ได้มีความหมายอะไรมากมาย อย่างน้อย ตัวผมเองก็คิดว่าไม่มีอะไร แต่มิวาโกะนั้นท่าทางจะไม่ได้คิดแบบเดียวกัน ใบหน้ายิ้มแย้มของเธอมีแววขัดเขินเข้าไปแทรก แล้วก็หมุนตัวผละหนีจากอ้อมแขนของผมไปอย่างคล่องแคล่วราวกับเป็นคู่เต้นหญิงนักสเกตลีลา

“ฉันทำให้เอง ขืนให้พี่ชายทำเดี๋ยวก็ลวกเส้นซะพองกันพอดี” พูดจบเธอก็ออกไปยังทางเดิน ลงบันไดไป

ผมจ้องมองมือซ้ายที่ยังมีไออุ่นจากร่างของมิวาโกะอยู่ ถอนใจออกมาเฮือกหนึ่ง จากนั้นก็เดินเข้าไปหาลังกระดาษที่วางอยู่บนพรมสีเขียวอ่อน พอยกมันขึ้นมาดู ลังที่ใส่ไว้แค่เสื้อผ้ากลับเบาเกินคาด ผมยังคงอุ้มลังเอาไว้ในมือ มองไปภายในห้องอีกครั้ง ชั้นราคาถูกๆ ที่สั่งซื้อ

ทางไปรษณีย์ หรือตู้เสื้อผ้าที่เป็นมรดกของแม่ก็ยังคงวางอยู่เช่นเดิม แต่โต๊ะเขียนหนังสือติดโคมไฟที่เห็นจนชินตานั้นหายไปแล้ว ภาพของมิวาโกะที่นั่งหันเข้าหาโต๊ะสีน้ำตาลเข้มตัวนั้น ค่อยๆ เขียนตัวหนังสือลงบนกระดาษต้นฉบับอย่างประณีตบรรจงราวกับกำลังวาดภาพอยู่หวนกลับเข้ามาในหัว ในการทำงาน เธอจะใช้เครื่องเวิร์ดโปรเซสเซอร์[1] หรือคอมพิวเตอร์ แต่เวลาที่แต่งบทกวี เธอจะต้องเขียนด้วยลายมือทุกครั้ง

ม่านลูกไม้สีขาวกระพือไหว สายลมอุ่นๆ พัดผ่านเข้ามาทางหน้าต่างที่หันเข้าหาถนนส่วนบุคคลแคบๆ

ผมวางลังลงบนพื้นก่อนปิดหน้าต่างลงกลอนอย่างแน่นหนา

บ้านของพวกเราตั้งอยู่บนพื้นที่กว้าง 50 ซึโบะ[2] กว่าๆ ชั้นล่างนั้นนอกจากห้องอาหารที่ค่อนข้างจะกว้างแล้วก็มีห้องญี่ปุ่นสองห้องเชื่อมติดกัน ส่วนชั้นบนมีห้องนอนแบบตะวันตกสามห้อง บ้านหลังนี้ พ่อของพวกเราสร้างก่อนที่จะอายุสี่สิบ ทว่าไม่ได้เป็นการจ่ายเงินดาวน์หรือกู้เงินมาสร้าง แต่เพราะคุณปู่เสียก็เลยได้รับมรดกจากคุณปู่ ทว่าไม่มีปัญญาเสียภาษีมรดก ก็เลยต้องขายคฤหาสน์ที่เคยอยู่อาศัยมาก่อนอย่างไม่มีทางเลือก แล้วเอาเงินที่เหลือมาสร้างบ้านหลังนี้ จากที่ญาติคุยกัน พวกเราตระกูลคัมบายาชินั้นค่อยๆ สูญเสียบ้านซ่องที่ดินที่สืบทอดไปเรื่อยๆ ในแต่ละรุ่นในลักษณะนี้แหละ

ที่ห้องอาหารชั้นหนึ่ง ผมกินมิโสะราเม็งที่มิวาโกะทำให้ มิวาโกะใช้ปลอกโลหะรวบผมที่ยาวสลวยไว้ด้านหลังศีรษะ

“แล้วเรื่องจัดบ้านที่โน่น รอให้กลับจากท่องเที่ยวก่อนรึไง” ผมถามระหว่างช่วงของการสีดเส้นราเม็ง

---

[1] วาโปร หรือเวิร์ดโปรเซสเซอร์ เป็นอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์กึ่งเครื่องพิมพ์ดีดไฟฟ้าอัตโนมัติกึ่งปริ๊นเตอร์ มีฟังก์ชันสำหรับพิมพ์และบันทึกข้อความ และสั่งปริ๊นต์ได้ในตัวเอง รูปลักษณ์โดยรวมคล้ายโน้ตบุ๊ก นิยมใช้ในประเทศญี่ปุ่นช่วงปี 1980-1990 ซึ่งคอมพิวเตอร์ส่วนบุคคลยังมีราคาสูง

[2] มาตราวัดพื้นที่ของญี่ปุ่น 1 ซึโบะเท่ากับ 3.31 ตารางเมตร

“ดูท่าทางคงต้องทำแบบนั้นละมั้ง ก็ไม่มีเวลานี่นา พรุ่งนี้ก็ต้องเตรียมทำพิธีกับไปฮันนีมูน คงจะยุ่งน่าดู”

“ก็ว่างั้น”

ผมมองปฏิทินที่ติดอยู่บนฝาผนัง มีวงกลมสีแดงวงเอาไว้ตรงวันที่ 18 พฤษภาคม ซึ่งก็คือวันมะรืนนี้แล้ว ตอนที่วงกลมแดงไว้ยังรู้สึกว่ายังพอมีเวลาอีกนิดหน่อยแท้ๆ

พอกินราเม็งเสร็จ ผมก็วางตะเกียบ เอามือเท้าคาง วางข้อศอกลงบนโต๊ะ

“เออ แล้วพี่เองจะทำยังไงดีน้า”

“ตกลงว่าพี่คิดจะปล่อยบ้านหลังนี้เหรอ” มิวาโกะถามอย่างไม่สบายใจ

“ยังไม่รู้เลยว่าจะปล่อยดีหรือเปล่า อาจจะปล่อยเช่าก็ได้ แต่ไม่ว่าจะยังไงก็คงไม่คิดจะอยู่ที่นี่ต่อ มันกว้างเกินกว่าจะอยู่คนเดียวน่ะ”

“พี่เองก็” มิวาโกะปั้นยิ้ม “แค่แต่งงานกับใครสักคนไปก็ได้นี่”

คงจะตัดใจถึงเอ่ยคำนี้ออกมาได้แน่ๆ ในเมื่อรู้เรื่องนี้ดี ผมเลยไม่ได้จ้องหน้าเธอกลับไป

“นั่นสินะ แล้วจะลองคิดดู”

“ฮื่อ...”

พวกเราเงียบไปสักพัก มิวาโกะวางตะเกียบลงบ้าง ในชามราเม็งไม่ได้ว่างเปล่า แต่เจ้าตัวคงไม่มีกะจิตกะใจจะกินต่อ

ผมเบนสายตามองผ่านกระจกไปยังสวน หญ้าในสนามเริ่มยาวแล้ว มีวัชพืชงอกแซมจนเตะตา ไม่ว่าจะให้คนเช่าหรือขายไป ก่อนอื่นก็คงต้องลงมือปรับปรุงบ้านเสียหน่อยดีกว่า แต่ถ้าเกิดปรับปรุงตกแต่งแล้วได้ความสวยงามกลับคืนมา ก็อาจเสียดายขึ้นมาอีกที่จะปล่อยให้หลุดมือไป

เท่าที่ผมเคยได้ฟังมา บรรพบุรุษในอดีตของเราสั่งสมสมบัติไว้มากพอดู แต่ตอนที่ผมมาเป็นสมาชิกคนหนึ่งในครอบครัว ก็แทบจะไม่มีร่องรอยหลงเหลือให้เห็น พ่อเป็นพนักงานธรรมดาสามัญของบริษัทนายหน้าซื้อขาย

หลักทรัพย์แห่งหนึ่ง เป็นคนที่ชวนให้รู้สึกว่าแค่ขอให้ได้ดำรงชีวิตแบบเรียบง่ายธรรมดาสามัญแค่นั้นก็มีความสุขแล้ว และการสร้างบ้านใหม่ขึ้นที่นี่ก็เป็นแบบคนธรรมดาทั่วๆ ไป พ่อตั้งใจจะให้บ้านนี้เป็นที่อยู่สำหรับสองครอบครัวสองรุ่น คงจะฝันไว้ว่าตัวเองสองตายายจะอยู่กันในห้องญี่ปุ่นชั้นล่าง ส่วนชั้นบนก็ให้ครอบครัวของลูกชายหรือลูกสาวฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งใช้ไป และถ้าชีวิตได้ดำเนินไปเช่นนั้น ฝันก็คงจะกลายเป็นจริง แต่โชคร้ายกลับมาเยือนอย่างกะทันหัน ในเวลาที่ไม่คาดคิดที่สุด

เรื่องเกิดขึ้นในวันถัดมาจากวันที่มิวาโกะเข้าเรียนชั้นประถม พ่อกับแม่ที่ไปจิบะด้วยเรื่องการทำบุญครบรอบวันตายของญาติ ไม่ได้มีชีวิตรอดกลับมา รถโฟล์คสวาเกนที่พ่อเป็นคนขับถูกรถบรรทุกขนาดใหญ่ชนท้ายบนทางด่วน รถยนต์ขนาดเล็กกะทัดรัดที่รู้จักกันในชื่อเล่นชื่อเดียวกับแมลงปีกแข็งกระเด็นไปอยู่ในเลนตรงกันข้าม ทั้งพ่อและแม่เสียชีวิตทันที กะโหลกแตก สมองและอวัยวะภายในแหลกเหลวแบบนั้นคงจะอยู่รอดต่อไปอีกไม่ได้แม้แต่วินาทีเดียว

ในวันนั้นผมกับมิวาโกะถูกฝากไว้ที่บ้านของคนรู้จักใกล้บ้าน คนคนนั้นซึ่งอยู่บริษัทเดียวกันกับพ่อ พาลูกๆ ของตัวเองกับพวกผมไปสวนสนุกโทชิมะเอ็น ระหว่างที่พวกเรากำลังเล่นรถไฟเหาะกันบ้าง ม้าหมุนกันบ้าง ภรรยาของเขาก็ได้รับข่าวร้ายจากทางตำรวจ เธอเองก็คงจะกระอักกระอ่วนแทบจะอาเจียนว่าจะบอกข่าวร้ายให้เด็กไร้เดียงสาสองคนรู้อย่างไรดี ใบหน้าซีดเผือดจนเป็นสีเทาของเธอขณะออกมารับพวกเราที่กลับมาจากสวนสนุก บอกเล่าสิ่งนั้นให้รับรู้ได้

ตัวผมเอง หลังจากนั้นก็ยังนึกว่าเป็นโชคดีจริงๆ ที่คุณลุงข้างบ้านคนนั้นไม่ได้โทร.กลับบ้านในระหว่างที่เรายังเที่ยวกันอยู่ เพราะมันทำให้ผมได้ใช้เวลาแสนสนุกราวกับอยู่ในความฝันกับมิวาโกะจนกระทั่งถึงเวลาที่กลับถึงบ้าน และวันนั้นเอง ก็เป็นวันสุดท้ายที่เราสองพี่น้องจะได้เล่นด้วยกัน

ผมกับมิวาโกะถูกญาติแยกกันรับตัวไป ทั้งสองบ้านต่างคงพอจะรับเด็กไว้เลี้ยงได้สักคน แต่ถ้ารับไว้ถึงสองคน ภาระก็คงจะหนักหนาจนเกินไป

โชคดีที่ไม่ว่าญาติบ้านไหนต่างก็ใจดีต่อพวกเรา อย่างผมเองก็ได้รับการส่งเสียให้ร่ำเรียนถึงระดับปริญญาโท เงินส่วนที่ใช้ในการศึกษาก็คงได้มาจากสมบัติของพ่อแม่บวกกับเงินประกันชีวิต แต่ผมเองก็รู้ดีว่าการจะเลี้ยงดูเด็กให้โตเป็นคนเต็มคนนั้น ใช่ว่าแค่มีเงินแล้วจะพอ

ระหว่างที่ผมกับมิวาโกะต้องแยกจากกัน บ้านหลังนี้ก็ถูกบริษัทของพ่อเช่าไปทำเป็นบ้านพักของบริษัท และหลังจากที่กลับมาอยู่ที่บ้านนี้อีกครั้ง ก็ได้รู้ว่าคนที่มาเช่าอยู่ก็ไม่ได้มักง่ายแต่อย่างใด

ในปีที่ผมตัดสินใจว่าจะอยู่ทำวิจัยที่มหาวิทยาลัยต่อ ผมกับมิวาโกะก็กลับมาอยู่บ้านนี้ด้วยกัน เธอเองก็เป็นเด็กมหาวิทยาลัยแล้ว

สิบห้าปี นั่นคือเวลาที่ผมกับมิวาโกะแยกจากกัน การพรากพี่น้องให้ใช้ชีวิตแยกจากกันนานขนาดนั้นคือความผิดพลาดข้อแรก และการเริ่มกลับมาอยู่ด้วยกันหลังจากสิบห้าปีผ่านไปคือความผิดพลาดข้อที่สอง

เสียงกริ่งโทรศัพท์ดังขึ้น มิวาโกะรีบหยิบโทรศัพท์ไร้สายที่ติดอยู่บนผนังอย่างว่องไว “ค่ะ คัมบายาชิค่ะ”

จากความเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ที่มาเยือนใบหน้าของเธอในขณะต่อมา ทำให้ผมรู้ได้ว่าใครเป็นคนโทร.มา จะว่าไปแล้ว คนที่จะโทร.มาบ้านเราตอนช่วงกลางวันวันศุกร์ก็อาจจะมีอยู่นับตัวได้ โอกาสที่ห้องวิจัยที่มหาวิทยาลัยจะโทร.ด่วนมาหาผมก็มีอยู่น้อย เมื่อเดือนที่แล้ว มิวาโกะก็เพิ่งจะลาออกจากบริษัทประกันที่เธอทำงานด้วยจนถึงก่อนหน้านี้ ส่วนโทรศัพท์สายที่จะโทร.มาหาอีกโฉมหน้าหนึ่งของเธอ กวีคัมบายาชิ มิวาโกะนั้น จะมีมาได้ทุกเวลาไม่ว่าจะเป็นตอนกลางวันหรือวันหยุด แต่เบอร์โทร.นั้นก็ย้ายไปยังที่อยู่ใหม่ของเธอแล้ว เมื่อวานกับวันนี้ คนของสำนักพิมพ์หรือช่องทีวีก็คงติดต่อเธอไม่ได้ อาจจะหัวปั่นกันอยู่กระมัง

“ฮื่อ ของที่เหลืออยู่เก็บใส่กล่องหมดแล้วละ เมื่อกี้เพิ่งกินราเม็ง

กับพี่ชาย" มิวาโกะหันเข้าหาเครื่องโทรศัพท์พร้อมรอยยิ้ม

ผมล้างถ้วยราเม็งทั้งสองใบ วางไว้บนชั้นแล้วออกมาจากในครัว ถ้าไปอยู่ข้างๆ ขณะมิวาโกะคุยอยู่กับโฮดากะ มาโกโตะ แล้ว ผมก็อิหลักอิเหลื่อไม่รู้ว่าควรจะนั่งปั้นสีหน้าแบบไหนดี และผมเองก็รำคาญใจที่จะให้เธอเห็นท่าทางผมขณะที่เป็นแบบนั้น

โฮดากะ มาโกโตะ คือชื่อของชายที่มิวาโกะจะแต่งงานด้วยในวันมะรืนนี้

มิวาโกะมาเคาะประตูห้องของผม ดูเหมือนจะคุยโทรศัพท์แป๊บเดียวก็จบ ตอนนั้นผมกำลังนั่งเหม่ออยู่ที่โต๊ะของตัวเองพอดี

"คุณโฮดากะเขาโทร.มาน่ะ" ท่าทางเธอเกรงใจนิดหน่อย

"ฮื่อ รู้แล้วละ" ผมตอบ

"เขาถามว่าให้ไปที่บ้านโน้นวันนี้เลยได้หรือเปล่า"

"อ้อ..." ผมพยักหน้าเออออ "งี้นี่เอง แล้วตอบไปว่าไงล่ะ"

"ก็ตอบไปว่ายังมีเรื่องที่ต้องทำที่นี่ ขอเอาตามกำหนดการเดิมก็แล้วกัน ไม่ควรเหรอ"

"เปล่า ไม่ใช่แบบนั้น" ไม่ใช่ว่าไม่ควรสักหน่อย "แต่ว่าแบบนั้นมันจะดีเหรอ มิวาโกะเองก็อยากจะไปทางโน้นไวๆ ไม่ใช่รึไง"

"ไงๆ คืนพรุ่งนี้ก็กะจะไปพักโรงแรมอยู่แล้ว ถ้าไปค้างที่โน่นแค่คืนเดียวมันไม่แปลกไปหน่อยรึไง"

"จะว่าไปก็คงจะอย่างนั้นละมั้ง"

"ฉันจะออกไปซื้อของหน่อยนะ"

"ฮื่อ ระวังตัวด้วยล่ะ"

มิวาโกะลงไปชั้นล่าง ไม่กี่นาทีต่อมาก็มีเสียงเปิดประตูหน้าบ้าน ผมไปยืนข้างหน้าต่าง มองลงไปเห็นเธอกำลังเข็นรถจักรยานออกไป หมวกฮู้ดของเสื้อแจ็กเก็ตพอลิเอสเตอร์สีขาวถูกลมตีจนโป่งพอง

พิธีแต่งงานในวันมะรืนนี้จะจัดขึ้นที่โรงแรมในอาคาซากะ และคืน

พรุ่งนี้ผมกับมิวาโกะก็จะไปพักที่โรงแรม ถ้าหากเราจะไปจากบ้านที่โยโกฮามะที่เราอยู่กันในตอนนี้ ก็เกรงว่าอาจจะไปไม่ทันตามกำหนดด้วยสภาพการจราจร เพียงแต่พรุ่งนี้ยังต้องเตรียมการอะไรๆ อีกหลายอย่าง ก็เลยกะว่าจะไปบ้านของโฮดากะก่อนหน้านั้น บ้านของเขาอยู่ตรงที่ที่ชื่อว่าสวนสาธารณะซาคุจิอิ แขวงเนริมะ

ไหนๆ แล้ว พวกเราก็เลยกะจะขนสัมภาระอย่างลังกระดาษที่เพิ่งแพ็กเมื่อกี้ไปด้วย พวกของใช้หลักๆ อย่างเครื่องเรือนนั้น ให้บริษัทขนของมืออาชีพจัดการเสร็จตั้งแต่อาทิตย์ก่อน ของที่ต้องเอาไปด้วยพรุ่งนี้ก็มีแต่ของเล็กๆ น้อยๆ ที่ขนไปไม่หมดในตอนนั้นและเสื้อผ้าเท่านั้น

ที่โฮดากะให้มิวาโกะไปค้างคืนที่บ้านภายในคืนนี้ ถ้าคิดดูอีกทีก็อาจจะสมเหตุสมผลก็ได้ เพราะแบบนั้นจะใช้เวลาได้อย่างมีประสิทธิภาพมากกว่า นอกจากนี้ถ้าคิดว่าเจ้าบ่าวอยากจะอยู่กับเจ้าสาวมันก็เป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้

แต่กระนั้น ผมก็ยังไม่อาจลบล้างความไม่พอใจที่มีต่อเขาได้ ทั้งๆ ที่มิวาโกะจะได้นอนบ้านนี้คืนนี้เป็นคืนสุดท้ายแล้ว ยังขุ่นเคืองไม่หายว่าคนอย่างเจ้าหมอนั่นทำไมถึงต้องมาแย่งชิงคืนอันล้ำค่านี้ไปด้วย

2

คืนนั้นเรากินสุกียากี้กัน เป็นอาหารที่ทั้งผมและมิวาโกะต่างก็โปรดปรานเหมือนๆ กัน แม้เราสองคนจะไม่ใช่พวกคอเหล้า แต่ก็ยังดื่มเบียร์กระป๋องขนาดห้าร้อยซีซีเข้าไปหมดเกลี้ยงสองกระป๋อง มิวาโกะแก้มแดงนิดหน่อย ส่วนผมเองขอบตาก็คงจะแดงๆ เหมือนกัน

ตายวันแต่ง

私が彼を殺した

ฮิงาชิโนะ เคโงะ เขียน
อิศเรศ ทองปัสโณว์ แปล

Watashi ga kare wo koroshita
© 1999 Keigo Higashino. All rights reserved.
First published in Japan in 1999 by Kodansha Ltd., Tokyo.
Publication rights for this Thai edition arranged through Kodansha Ltd.

พิมพ์ครั้งที่ 1 ตุลาคม 2562
จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ ไดฟุกุ ในเครือ บริษัท ไดฟุกุ ครีเอเตอร์ จำกัด
ISBN 978-616-448-026-1

เคโงะ, ฮิงาชิโนะ.
ตายวันแต่ง.-- กรุงเทพฯ : ไดฟุกุ ครีเอเตอร์, 2562.
384 หน้า.-- (คางะ เคียวอิจิโร่).
1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. อิศเรศ ทองปัสโณว์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.
895.63
ISBN 978-616-448-026-1

ประธานกรรมการบริหาร	จินตนา เฉลิมชัยกิจ
กรรมการผู้จัดการ	อลีน เฉลิมชัยกิจ
ที่ปรึกษา	ลัลตรา วรสุมาวงษ์ นิวะบะระ
บรรณาธิการบริหาร	วรุตม์ ทองเชื้อ
บรรณาธิการต้นฉบับแปล	นันทวัชน์ สกลกูล
บรรณาธิการเล่ม	นันทวัชน์ สกลกูล
ผู้ช่วยบรรณาธิการ	นวลวรรณ วรรณขำ, ไพลิน เนียมกลิ่น, ภาวิดา จันทร์ละมูล
ออกแบบปกฉบับภาษาไทย	มนัส เหมาะสม
ศิลปกรรม	Vinussa
พิสูจน์อักษร	ช่อฉัตร กมลสุทธิ์
ฝ่ายการตลาด	อัคคณัฐ ชุมนุม
ฝ่ายขาย	มนัญชยา ศิริวงษ์, อุดร ปัญญาชัย
ฝ่ายประสานงานโรงพิมพ์	สุรินทร์ บูระณา
จัดจำหน่ายโดย	สายส่งสุขภาพใจ บริษัท บุ๊ค ไทม์ จำกัด 214 ซ.พระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด เขตจอมทอง กทม. 10150 โทรศัพท์ : 0 2415 2621, 0 2415 6507

Carbon Emissions
1,850 Kg.Co2eq/ฝน
ชิ้นพิมพ์นี้ เคโงะเขียน
เพราะรอยเท้าคาร์บอนระหว่าง
Carbon Fixed Print
by GHDGroup

งานวิวาห์ระหว่าง
นักเขียนชื่อก้องผู้ผันตัวเองเป็นผู้กำกับภาพยนตร์
กับ เจ้าสาวกวีหญิงหน้าใหม่ที่กำลังมาแรง

งานมงคลสมรสซึ่งเป็นที่กล่าวขวัญกันทั้งวงการ
กลับถูกครอบคลุมด้วยเงาแห่งวิบัติตั้งแต่เริ่มต้น…
เมื่อเจ้าบ่าวดับดิ้นด้วยยาพิษระหว่างพิธีแต่งด้วยน้ำมือฆาตกรปริศนา
ใครคือฆาตกรตัวจริง ระหว่าง…
อดีตคนรักเก่า ผู้ถูกหักอกซึ่งมุ่งหมายจะใช้ชีวิตร่วมกันในโลกหน้า
พี่ชายเจ้าสาว ผู้มีความสัมพันธ์อันน่าเคลือบแคลงกับน้องสาว
เพื่อนเจ้าบ่าว ผู้เป็นคู่หูรู้ใจไปเสียทุกเรื่องหากแต่แฝงปมพยาบาท
บก. หญิง เพื่อนเจ้าสาวผู้เป็นแม่สื่ออย่างไม่เต็มใจ

ในเมื่อว่าที่ฆาตกรทุกคนต่างปักใจเชื่อว่าตนเองเป็นผู้ฆ่า แต่มิใช่ผู้ลงมือ…?

นิยายสืบสวน คาวะ เคียวอิจิโร่ คดีที่ 5
ISBN 978-616-448-026-1
SN 0018
9 786164 480261
329.-
www.booktime.co.th
@DaifukuPUB